

tybde til, fra Frederiksborg Amt (Rotwitt), der heller ikke i Diebliffet er tilstede, sagde: „Ja de Herrer sige nok, at de ville gaae ind paa Sagen; men de ville kun tage den paa deres Maade, og de have ikke Ret til at fortolke den; thi her gjælder ikke deres Fortolkning, men det gjælder at tage Sagen, som den er.“ I den Anledning skal jeg bemærke, at vi troe os berettigede til at være Fortolkere i det Mindste af vore egne Ord, og jeg i det Mindste for mit Vedkommende — og jeg troer Mange med mig — ere rede til at modtage den Tingenes Orden af Tronfølgesagen, som den indeholdes i de foreliggende Tractater (Nei! Hør!). Jeg siger kun min Mening, mine Herrer! og Deres Nei er altfor svagt til at omstøde den, og jeg skal derfor gjentage, at jeg, og jeg troer ogsaa Flere med mig, aldeles ubetinget ville give vort Samtykke til, at den danske Rigsdag billiger den Ordning af Arvesølgespørgsmaalet, som foreligger i de fremlagte Tractater. Man sige derfor ikke, at vi saaledes ville umuliggjøre Dpretholdelsen af, hvad der er bleven contraheret om; thi i det Mindste for mit Vedkommende er jeg fuld berettiget til at afvise en saadan Paaastand som noget Ubegrundet og Ubespiet.

Endelig troer jeg, at man ikke saa aldeles ligefrem kan sige, at det ikke er uden Fare for de øvrige Statsdeles netop permanente Integritet, at man nu skal ophæve hele Kongelovens Arvesølge. Jeg har vistnok hørt yttret saavel af den ærede Justitsminister som af en lærd Historiker (Velschow), at hvad der forener Slesvig med Danmark, er ikke nogen personel Union, men en real, den er bleven fuldbyrdet, sagde man os, 1721, da Slesvig blev incorporeret i Danmark. Jeg vil ønske, at jeg kunde hengive mig til den Forvisning, at det ogsaa saaledes virkelig forholder sig, og da vilde en af de store Betænkkeligheder, som jeg nærer, være ryddet af Veien; men jeg veed desværre, at hvad der saaledes i Tidernes Løb med Uret var frataget Danmark og 1721 blev gjengivet dette, ikke blev virkelig gennemført; jeg veed endogsaa, at det tilshueladende i dyb Fred igjennem mange Aar mere og mere syntes at slippe os ud af Hænderne, saaledes at netop derfra i de sidste Dage den største Fare

har truet vort dyrebare Fædreland. Jeg troer derfor heller ikke, at hiin Udtalelse i 1721 har nogen europæisk Anerkjendelse som et bestaaende Factum, jeg er aldeles forvisset derom; thi i modsat Fald havde det Forbehold ikke været fornødent, som indeholdes i Danmarks Riges Grundlov, der blev vedtagen den 5te Juni 1849, da kunde det heller ikke igjennem Forhandlingerne i Slutningen af 1851 være blevet udtalt, at de fremmede Magter med den danske Regjering vare enige om, at Slesvig ikke tør incorporeres i Danmark, hverken med Hensyn til Forvaltning eller til Forsatning, og disse Ord staae at læse i de os forelagte Actstykker. Naar saaledes det stærke Baand, der skulde være os en Borgen for, at ingen Sønderplittelse skulde finde Sted, ikke længere er til, saa lad os da bevare det andet, om vi ville kalde det et svagere; det har dog til alle Tider vist sig at være saa stærkt, at det var en Knude, som fingernemme tydske Skriblere havde ondt ved at løse, det holdt, da det gjaldt saamange Forsøg paa at begrunde en ny Arvesølge for det nysskabte nordalbingiske Rige.

Vinzer: Det er visstelig i Følelsen af hele den foreliggende Sags Alvor og Betydning, at jeg reiser mig for at udbede mig den ærede Forsamlings Opmærksomhed for nogle Diebliffe. Jeg ønsker kun at motivere min Stilling til den foreliggende Sag, og, dersom jeg fra Begyndelsen af skulde have følt mig fristet, hvad jeg dog ikke har, til at tage denne Sag noget mere overfladisk, saa er jeg dog strax fra Forhandlingernes Begyndelse ligesom bleven mindet om at tage den alvorligt ved Ord, udtalte af en Mand, for hvem jeg stedse har havt den største Hoiagtelse, nemlig af den ærede Rigsdagsmand for Helsingør (Clausen). Hvad han udtalte af sin Sjæls Alvor og med sit Hjertes hele Varme, har havt sin store Betydning for mig, og, naar jeg nu dog maa erklære, — og jeg vil erklære det strax, forat man ikke fra Begyndelsen af skal misforstaae, hvor jeg vil hen — at jeg ikke kan følge ham, naar jeg maa erklære, at jeg ikke seer nogen anden Udvei end at stemme for det kongelige Budskab, saa vil jeg dog bede, at man ikke troer, at det er uden alvorlig Overveielse, at